ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobců: **a) Mgr. P. T., LL.M., b) Mgr. M. T.**, zastoupený Mgr. Petrem Timurou, LL.M., advokátem se sídlem Plzeňská 3350/18, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Lesy České republiky, s. p.,** se sídlem Přemyslova 1106/19, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 4. 2019, č. j. PK-ŽP/4185/19, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2020, č. j. 57 A 121/2019 – 115,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2020, č. j. 57 A 121/2019 – 115, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobci jsou vlastníci biologického septiku, tj. vodního díla určeného k likvidaci odpadních vod z jejich rekreačního, obytného a sportovního areálu Pivoň. Část tohoto vodního díla je umístěna na pozemcích jiných vlastníků.

[2] Žalobcům bylo nařízeno odstranit část vodního díla tvořenou vsakovacím potrubím na konkrétních pozemcích ve vlastnictví třetí osoby v k. ú. Pivoň a z režimu vodního díla byly vyloučeny a v terénu ponechány přítokové potrubí a nádrž septiku; zároveň byly stanoveny podmínky a povinnosti s tím související (rozhodnutí Městského úřadu Domažlice, odboru životního prostředí, ze dne 22. 1. 2019, č. j. MeDO-3788/2019-Kitz-DS, dále jen „stavební úřad“ a „prvostupňové rozhodnutí“). Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců i vlastníka jednoho z pozemků dotčených vodním dílem a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[3] Krajský soud v Plzni (dále „krajský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že správní orgány nesprávně vyložily § 59a zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), tak, že nesouhlas vlastníka pozemku dotčeného vodním dílem brání úpravě vodního díla navržené žalobci v řízení podle § 15 odst. 7 vodního zákona.

[4] Podle krajského soudu je správní orgán povinen posoudit stav vodního díla, a pokud zjistí, že porušuje právní normy, prověří, zda existuje způsob (technologie) umožňující zabránit vypouštění odpadních vod v rozsahu, který porušuje práva účastníků. Teprve pokud takové opatření není možné, může nařídit odstranění vodního díla. V posuzované věci se žalobci snažili nabídnout technické řešení, které by umožňovalo napravit závadný stav, proto jim správní orgány měly vysvětlit, že jejich řešení stále porušuje právní normy na úseku životního prostředí a není žádná úprava umožňující splnit podmínky, proto musí dojít k odstranění vodního díla.

[5] Předmětné vodní dílo spadá do režimu § 59a vodního zákona, jenž ukládá strpět na svém pozemku za náhradu vodní dílo vybudované před 1. 1. 2002. Podle krajského soudu nejsou technické úpravy vodního díla navrhované žalobci nemožné a vlastník pozemku by je mohl zmařit pouze tehdy, pokud by ho vodní dílo obtěžovalo nad rámec předchozího stavu. V této věci však správní orgány vycházely z prostého nesouhlasu vlastníka pozemku, na němž je vodní dílo umístěno, a vnímaly ho jako překážku jakékoli změny vodního díla. To, že žalobci neuzpůsobili vodní dílo příslušným předpisům již v době, kdy vodoprávní povolení k jeho používání zaniklo a rozhodnutím byla stanovena doba, do kdy je možné je beze změny užívat, neznamená, že dílo automaticky musí být odstraněno. Správní orgán měl po zahájení řízení z moci úřední podle § 15 odst. 7 vodního zákona zvážit, zda je vodní dílo možné za určitých podmínek užívat, např. při osazení určité technologie, zejména za situace, kdy to žalobci navrhovali. Pokud by nesplnili stanovené podmínky, vystavili by se sice sankcím, ale nebyli by nuceni k odstranění díla.

[6] Podle krajského soudu § 59a vodního zákona nebrání takové změně vodního díla nad rámec jeho údržby bez souhlasu vlastníka pozemku, která neporušuje příslušné právní normy, pokud současně neobtěžuje vlastníka pozemku více než dosud.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalobců

[7] Žalovaný (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“), tedy pro nesprávné posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.

[8] Stěžovatel připomněl, že předmětné vodní dílo (biologický septik) bylo povoleno v roce 1962 a poslední povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních z roku 2012 bylo omezeno na dobu do 30. 6. 2014, tj. na přechodné období, v němž měl nevyhovující zařízení jeho vlastník uvést do souladu s právními předpisy na úseku vodního hospodářství. Žalobci tedy minimálně od roku 2012 věděli, že musí navrhnout takovou

změnu vodního díla, která neporušuje právní normy. Prvostupňový správní orgán navrhl dvě řešení, a to osazení nejlepší dostupnou technologií (čistírna odpadních vod, zemní filtr plus stávající septik), nebo ponechání jímky na vyvážení, a poskytl k realizaci dostatečný časový prostor. Žalobci septik podle svého sdělení zaslepili a využívali ho jako jímku na vyvážení. V průběhu řízení podle § 15 odst. 7 vodního zákona dostali žalobci možnost provést změnu, řízení bylo přerušeno po podání jejich žádosti o povolení k vypouštění odpadních vod do vod podzemních v listopadu 2017. Ani v prodloužené lhůtě však žalobci k žádosti doklady požadované zákonem nedoložili, a proto bylo toto řízení v roce 2018 pravomocně zastaveno. Stěžovatel má za to, že žalobcům dostatečně vysvětlil, že původní biologický septik nelze bez osazení lepší technologií čištění odpadních vod provozovat a oni sami tvrdili, že od roku 2014 jej využívají jako jímku, jejíž obsah vyváží. Ze správního spisu plyne, že žalobci navrhovali užívání stávajícího vodního díla do doby jeho rekonstrukce a doplnění o pískový filtr pouze jako bezodtokové jímky. Jiné technické řešení bylo žalobcům navrženo, avšak v jiném správním řízení. Řízení podle § 15 odst. 7 vodního zákona je důsledkem toho, že žalobci této možnosti nevyužili. Neučinili tak ani v době, kdy toto řízení bylo přerušeno. Podle stěžovatele krajský soud dostatečně nezdůvodnil, proč považoval takový postup za nedostatečný.

[9] Podle stěžovatele je vlastník stavby (díla) povinen udržovat ji v řádném stavu po celou dobu její existence. Prostřednictvím přezkoumávaného rozhodnutí má být zabezpečeno, že stanovením podmínek dalšího trvání nebo odstranění vodního díla bude zabráněno vypouštění nedostatečně čištěných odpadních vod z biologického septiku do vod podzemních. Úředníci pouze posuzují návrh stavebníka a jím předloženou projektovou dokumentaci, a nemohou za něj navrhovat konkrétní technické řešení či způsob využití jeho majetku (přesto správní orgán žalobcům dvě výše uvedené možnosti řešení navrhl). Jelikož žalobci po skončení platnosti povolení k vypouštění odpadních vod jednu z možností zvolili a zaslepili odtokové potrubí, je zřejmé, že do doby zahájení tohoto řízení neuvažovali o osazení nějaké technologie, která by umožňovala řádné čištění vod. Teprve v řízení zahájeném z moci úřední žádali o povolení k vypouštění odpadních vod, podklady nicméně ve lhůtě nedoplnili.

[10] Napadeným rozhodnutím nedošlo k automatickému odstranění vodního díla, naopak byly stanoveny podmínky jeho dalšího trvání. Uvádí-li žalobci, že je od r. 2014 užívají jako jímku a odtokové potrubí přerušili a zaslepili, není důvod, aby nebylo odstraněno, když původnímu účelu již neslouží. Žalobci navrhovali doplnění pískového filtru o rozměrech 4 x 2m a hloubce 2m na odtokovém potrubí umístěném na pozemku ve vlastnictví třetí osoby, jež není běžnou údržbou ani tolerovatelnou stavební úpravou. Tím by bylo zasaženo do práv vlastníka pozemku, který se stavbou opakovaně nesouhlasil. Stěžovatel brojil též proti výroku ukládajícímu mu povinnost nahradit žalobcům náklady řízení spočívající v odměně advokáta.

[11] Žalobce b) ve svém vyjádření, k němuž se připojil i žalobce a), navrhl zamítnutí kasační stížnosti, protože ji považuje za nedůvodnou. Otázku, kterou měl krajský soud nesprávně posoudit, stěžovatel nevymezil a nepodpořil argumenty. Žalobci se ztotožnili se závěry, k nimž dospěl krajský soud. Nesouhlasili s tvrzením stěžovatele, že v jeho rozhodnutí byly stanoveny podmínky dalšího trvání vodního díla, když rozhodl o odstranění jeho části a ve zbytku je vyloučil z režimu vodního díla. Pojem „strpět užívání“

v § 59a vodního zákona je třeba vykládat materiálně tak, že užíváním díla je i jeho modernizace. Ačkoli se žalobci snažili zajistit podmínky dalšího užívání vodního díla při splnění zákonných požadavků, stěžovatel jejich aktivitu ignoroval a zaměřil se pouze na zájem účastníka řízení, který s úpravou nesouhlasil, což je v rozporu se zákonem. Z odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 26/2008 - 140 závěr, že je vždy třeba získat souhlas vlastníka pozemku, nevyplývá. Nadto je režim vodních děl podřízen vodnímu zákonu, který je vůči stavebnímu zákonu předpisem speciálním. Povinnost k náhradě nákladů řízení podle jejich mínění krajský soud stanovil správně.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů, který stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil; žádnou vadu, k níž by měl přihlédnout z úřední povinnosti, neshledal.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Podle § 15 odst. 7 vodního zákona ve znění účinném 31. 12. 2017, *zanikne-li povolení vydané podle § 8 odst. 1 nebo podle předchozích předpisů o nakládání s vodami, rozhodne vodoprávní úřad o podmínkách dalšího trvání, popřípadě odstranění vodního díla, které umožňovalo nakládání s vodami.*

[15] Krajský soud odhlédl od konkrétních námitek žalobců mířících zejména do správnosti zjištění skutkového stavu a prosazujících možnost zařízení modernizovat a vyhnout se jeho odstranění, a svůj rozsudek postavil na závěru, že správní orgány měly dát přednost zvážení možnosti úpravy zařízení před nařízením jeho odstranění. Toto řešení měl umožnit výklad § 59a vodního zákona, podle něhož k modernizaci vodního díla souhlasu vlastníka pozemku, na němž se dílo nachází, netřeba. Nejvyšší správní soud se s takovou interpretací neztotožnil z níže uvedených důvodů.

[16] Ustanovení § 59a vodního zákona stanoví, že *[v]lastník pozemku je povinen strpět za náhradu na svém pozemku vodní dílo vybudované před 1. lednem 2002 a jeho užívání.*

[17] Citované ustanovení bylo do vodního zákona implementováno prostřednictvím zákona č. 303/2013 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím rekodifikace soukromého práva. Důvodová zpráva k tomuto zákonu uvádí: „*Navrhuje se stanovit, aby se povinnost vlastníků strpět na cizím pozemku vodní dílo rozšířila na všechna vodní díla ve smyslu vodního zákona. Cílem navrhovaných změn je, aby se vyřešily právní poměry vlastníků pozemků a vodních děl, která byla vybudovaná před 1. lednem 2002. S účinností nového vodního zákona, tedy po 1. lednu 2002, museli vlastníci vodních děl zřizovaných na cizích pozemcích vyřešit včas své poměry k vlastníkům pozemků. Navrhovaná úprava tedy řeší pouze stav, který zde existuje z doby před účinností stávajícího vodního zákona. Navrhuje se výslovně zakotvit povinnost vlastníka strpět vodní dílo a jeho užívání za náhradu. Za užívání vodního díla je nutné považovat například i zátopu. Nedojde-li k dohodě o náhradě, navrhuje se, aby o výši náhrady rozhodl soud*.“

[18] Cílem interpretovaného ustanovení je tedy vyřešit vzájemné poměry vlastníků vodních děl a vlastníků pozemků, na kterých se tato vodní díla nacházejí. V této věci je nesporné, že doba vzniku septiku a umístění jeho části na pozemku jiného vlastníka vyžaduje jeho aplikaci. Jádrem sporu je pouze otázka, co všechno lze zahrnout pod pojem „užívání“.

[19] S rekapitulací skutkového stavu, jak ji provedl krajský soud v odst. [21] napadeného rozsudku, se Nejvyšší správní soud ztotožňuje potud, že žalobci, pokud zamýšleli vodní dílo dále užívat, byli povinni je po vydání posledního povolení k vypouštění odpadních vod (v roce 2012) uvést do vypršení platnosti povolení (v roce 2014) do souladu s předpisy, což ale neučinili. Jaký měl být další postup správních orgánů v řízení podle § 15 odst. 7 vodního zákona, pak záleží na tom, jestli lze na podkladě § 59a vodního zákona bez souhlasu vlastníka pozemku provést změnu vodního díla, respektive zda lze určitý typ jeho úpravy podřadit pod pojem „užívání“.

[20] Ze skutkových okolností zachycených ve správním spisu plyne, že v roce 2017 žalobci předložili dokumenty doprovázející jejich návrh stavebně technické změny stavby septiku, který byl již technologicky nevyhovující. Konkrétně měli představu, že za biologický septik by byl zařazen dočišťovací stupeň v podobě pískového filtru o rozměrech 2 x 4 m a hloubce cca 2 m, umístěného na pozemku p. č. X v k. ú. P., kudy vede i vsakovací potrubí. Paní V. Z., která je vlastníkem uvedeného pozemku, však s umístěním (výslovně a opakovaně) nesouhlasila.

[21] Ukládá-li zákon vlastníku pozemku strpět existenci a užívání dříve vzniklého vodního díla, aby se předešlo obtížně řešitelným situacím nastalým vlivem změny právní úpravy (viz odst. [17]), je logické uvažovat v této souvislosti i o umožnění běžné údržby zařízení, bez níž zpravidla dílo vůbec nelze užívat, nebo se přinejmenším výrazně zkracuje jeho účinnost a životnost. Vlastník stavby je ostatně podle § 154 odst. 1 písm. a) stavebního zákona povinen se o stavbu starat (udržovat ji podle § 3 odst. 4 téhož zákona).

[22] Podle judikatury slouží *údržba stavby* k běžným opravám a odstranění či opravě běžného opotřebení; významnější stavební práce ani doplnění zařízení o část, která dosud nebyla jeho součástí, pod tento pojem zahrnout nelze. K pojmu „udržovací práce“ a jeho významu Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009 - 69, kde uvedl: „*Smyslem udržovacích prací je zachovat stavbu ve stavu, který odpovídá projektové dokumentaci ověřené ve stavebním řízení, ve zkráceném stavebním řízení či dokumentaci přiložené k ohlášení, popřípadě dokumentaci skutečného provedení stavby (Hegenbart, M. - Sakař, B. a kol. Stavební zákon. Komentář, C. H. Beck, Praha 2008, s. 15).* V podstatě se jedná o běžně prováděné opravy, kterými se nemění právní poměry stavby (na rozdíl od nástavby, přístavby, změny účelu užívání), neboť udržovací práce musí být v souladu s existujícím právním stavem stavby *(Hegenbart, M. - Sakař, B. a kol. op. cit., s. 386).*“ (zvýraznění přidáno); stejně chápal uvedený pojem i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 As 338/2017 – 32).

[23] Z výše uvedeného je zřejmé, že umístění pískového filtru, který nikdy součástí biologického septiku nebyl, dalece přesahuje pojem údržba stavby. Mělo se jednat se o zcela nový prvek nezanedbatelných rozměrů, mimo půdorys původní stavby, jehož

vybudování navíc předpokládá nemalé výkopové práce. Jelikož záměr nepředstavoval údržbu stavby, ale její změnu, nespadá pod omezení, které vlastníkovi pozemku, na němž je vodní dílo umístěno, ukládá snášet § 59a vodního zákona. Vybudování pískového filtru jistě může zlepšit funkci zařízení, a tím pomoci zachovat jeho provoz, nicméně pro takovou změnu je třeba postupovat standardně podle stavebních předpisů.

[24] Umístění pískového filtru je nepochybně změnou vodního díla, konkrétně stavby septiku, pro jejíž provedení je zapotřebí povolení vodoprávního úřadu (§ 15 odst. 1 vodního zákona). Podmínky pro jeho vydání, jakož i postup příslušných orgánů upravuje s ohledem na znění § 115 odst. 1 vodního zákona zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Ten v § 2 odst. 5 řadí ke změnám stavby i takové změny, které mění její dosavadní půdorys.

[25] Podle § 184a odst. 1 stavebního zákona, účinného od 1. 1. 2018, *„není-li žadatel vlastníkem pozemku nebo stavby a není-li oprávněn ze služebnosti nebo z práva stavby požadovaný stavební záměr nebo opatření uskutečnit, dokládá souhlas vlastníka pozemku nebo stavby.* Podmínka uvedená v odst. 3 téhož ustanovení (*„je-li pro získání potřebných práv k pozemku nebo stavbě pro požadovaný stavební záměr nebo opatření stanoven účel vyvlastnění zákonem.“*) splněna není, proto od nutnosti předložit souhlas vlastníka pozemku nelze upustit.

[26] Vlastníka pozemku nelze omezovat nad míru stanovenou zákonem, jak k tomu směřoval extenzivní výklad použitý krajským soudem. Jím formulované kritérium zachování stejné míry zatížení vlastníka pozemku užíváním existentního díla a díla stavebně upraveného, vodní zákon nezná. Pro povolení změny stavby je třeba souhlasu vlastníka pozemku, na němž je umístěna. Požadovat po vlastníkovi pozemku, aby (třeba i po uplynutí lhůty pro požadování jednorázové náhrady) strpěl kromě původního vodního díla i jeho úpravy, by bylo neproporcionální, a to i kdyby jejich výsledkem bylo zatížení v míře nepřekračující to dosavadní. „Modernizace“ díla může prodloužit jeho životnost, a tím i dobu, po kterou zákonodárce uložil vlastníku strpět jeho užívání. Nad hranici, kterou zákon vymezil jako strpění v minulosti vybudovaného vodního díla a jeho užívání, nelze povinnosti vlastníka pozemku, na němž je dílo umístěno, ve prospěch vlastníka vodního díla rozšiřovat. Je jistě možné, že změna spočívající v modernizaci vodního díla by mohla ve výsledku být alespoň v některých aspektech pro vlastníka pozemku výhodná (jak píše krajský soud v odstavci 19 napadeného rozsudku), ale to není důvod zahrnout ji pod zákonné břemeno. To je prostor pro dohodu mezi vlastníkem vodního díla a vlastníkem pozemku.

[27] Stěžovatel tedy správně reflektoval rozhodnou právní úpravu a na jejím základě uvážil, zda je změna, kterou žalobci pro nevyhovující biologický septik navrhovali, realizovatelná. Ze skutkových okolností v této věci je zřejmé, že v době, kdy rozhodoval, nebylo takové řešení pro nesouhlas vlastníka dotčeného pozemku možné, proto na ně nemohl vázat stanovení podmínek dalšího trvání vodního díla. Jeho odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 26/2008 – 140 porovnávající změnu v užívání stavby, která není spojena se změnou stavby samotné, a změnu v užívání stavby spojenou se změnou stavby, jež podléhají odlišným povolovacím režimům, nebyl nepřípadný.

[28] Jiné řešení umožňující odkanalizování prázdninového areálu žalobců bylo od roku 2012, kdy bylo jasné, že povolení nakládání s vodami vyprší a nebude dále prodlouženo, rovněž zvažováno. Za situace, kdy připojení na obecní kanalizační systém zůstalo pouze v hypotetické rovině, přicházelo v úvahu ještě předřazení čistírny odpadních vod nebo využití části septiku jako bezodtokové jímky. Žalobci se nevydali cestou vybudování čistírny (řízení, které by mohlo vyústit v nějakou formu povolení nakládání s odpadními vodami, bylo pravomocně ukončeno pro nedodání potřebných podkladů), naopak již v roce 2014 prohlásili, že septik zaslepili a betonovou nádrž využívají jako bezodtokovou jímku na vyvážení (žumpu).

[29] Z § 55 odst. 3 vodního zákona vyplývá, že *bezodtoková jímka včetně přítokového potrubí* (žumpa) není vodním dílem, ale stavbou obecnou. O povolení zrušení vodního díla (septiku) ovšem žalobci v rozporu se zákonem nepožádali, o změnu povolení užívání stavby také ne (jímání odpadních vod a jejich vypouštění do vod podzemních jsou různé způsoby užívání stavby).

[30] V napadeném i prvostupňovém rozhodnutí se uvádí, že žalobci vodní dílo nadále využívali, a to k akumulaci odpadních vod. Kontrolním úkonem stavebního úřadu bylo dne 21. 6. 2018 zjištěno, že z nádrže septiku odpadní vody nadále mohou unikat, neboť není navzdory tvrzením vlastníka řádně zaslepen. Po delším přerušení řízení podle § 15 odst. 7 vodního zákona, během něhož měli žalobci příležitost upravit vodní dílo tak, aby jakost vypouštěných odpadních vod splňovala stanovené požadavky, jíž však nevyužili, stály vodoprávní úřady před otázkou, jak naložit s budoucností vodního díla, které po skončení platnosti povolení v roce 2014 nemůže fungovat jako do té doby (biologický septik), je užíváno způsobem, který porušuje veřejný zájem na ochraně kvality podzemních vod (propouští do nich nedostatečně čištěné vody odpadní) a zároveň zasahuje do práv vlastníků pozemků, kde je umístěna jeho část (vsakovací potrubí). Žádnou úpravu vodního díla vlastník neprovedl a jediná jím navrhovaná změna mající zlepšit čistící schopnost zařízení předpokládá umístění poměrně rozměrného pískového filtru na pozemek třetí osoby, která s tím nesouhlasí.

[31] Za této situace, pokud vlastníci vodního díla nenavrhovali jiné řešení, které by bylo právně realizovatelné, krajský soud pochybil, když žalovanému vytýkal nedostatek aktivity směřující k dalšímu trvání vodního díla a zavázal ho k tomu, aby hledal technické řešení, které to umožní. Jelikož krajský soud nesprávně vyložil § 59a vodního zákona, dopustil se nesprávného posouzení právní otázky [důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly dostatek důvodů, proč rozhodly o odstranění části vodního díla z pozemku jiného vlastníka i proč byly zbylé části v terénu ponechány, ale z režimu vodního díla vyloučeny. Jejich postup odpovídal dosavadnímu vývoji a letité snaze o řešení situace se všemi účastníky a respektoval zásadu přiměřenosti.

[32] Naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud neshledal. Odůvodnění krajského soudu nepostrádá vysvětlení, proč považoval postup správních orgánů za nedostatečný. Jeho přesvědčení pouze bylo založeno na premise, ohledně níž se se správním orgánem rozchází – že je možné určitý typ úpravy vodního díla provést bez souhlasu vlastníka pozemku.

[33] Správnost nákladového výroku napadeného rozsudku ve vztahu ke stěžovateli Nejvyšší správní soud nepřezkoumával, neboť byl jako výrok akcesorický zrušen spolu s výrokem hlavním (o zrušení napadeného rozhodnutí) a krajský soud bude o nákladech řízení rozhodovat znovu. K námitce stěžovatele pouze poznamenává, že žalobce a) je podle seznamu vedeného Českou advokátní komorou advokátem a spis krajského soudu obsahuje na č. l. 67 plnou moc, kterou žalobce b) udělil žalobci a), aby jej v řízení zastupoval.

V. Závěr a náklady řízení

[34] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto podle § 110 odst. 1 věty první, s. ř. s. napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[35] Podle § 110 odst. 4 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, krajský soud je vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozhodnutí. Jelikož výklad krajského soudu spočíval na nesprávné premise, že změna stavby (umístění pískového filtru) nevyžaduje souhlas vlastníka pozemku, posoudí nyní důvodnost žaloby znovu, a to včetně námitek, které s ohledem na původně zaujatý právní názor soudu zůstaly nevypořádány.

[36] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 3 s. ř. s. v novém rozhodnutí ve věci krajský soud.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu